

Arrest

nr. 272 855 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guatemalteekse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt op 31 maart 2019 via Madrid, Spanje, het Schengengrondgebied.

1.2. Op 15 februari 2021 dient verzoekster samen met een Guatemalteekse man die legaal in België verblijft een huwelijksaangifte in bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

1.3. Op 18 mei 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek. Verzoekster wordt op 30 juli 2021 in kennis gesteld van dit bevel.

1.4. Op 15 september 2021 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de voltrekking van het huwelijk, na negatief advies van het parket en na te hebben vastgesteld dat verzoekster tracht een huwelijk aan te gaan dat niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht.

1.5. Op 7 april 2022 wordt een nieuwe huwelijksaangifte gedaan.

1.6. Op 10 mei 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 10.05.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [E.G.]

voornaam: [L.A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Guatemala

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft sedert 31.03.2019 op het Schengen grondgebied en heeft daarmee de toegelaten termijn ruimschoots overschreden.

Wanneer zij naar België kwam kan niet met zekerheid worden vastgesteld, zelf verklaart zij sedert 01.04.2019 in België te verblijven. Betrokkene heeft zich echter nooit aangemeld in België. Op 15.02.2021 deed betrokkene te Antwerpen een huwelijksaangifte samen met een Guatemalteekse man die legaal in België verblijft, met name Dhr. [S.R.E.] [RRN ...]. Op 15.09.2021 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene

trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze beslissing was onder meer gebaseerd op tegenstrijdige verklaringen, leugenachtige verklaringen van Dhr. [R.E.] over het feit dat hij nog contact heeft met zijn kinderen uit zijn huwelijk met een Belgische onderdane en alimentatie betaalt voor deze kinderen, de onwetendheid van betrokkene over het gerechtelijk verleden en de veroordelingen van Dhr. [R.E.], de sociaal kwetsbare sociale positie van Dhr. [R.E.] en de afwezigheid van bewijzen van de aangehaalde relatie.

De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst, dat eveneens het land van herkomst en nationaliteit van Dhr [R.E.] is. Het louter feit dat Dhr [R.E.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guatemala. Zowel betrokkene als Dhr [R.E.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het feit dat betrokkene en Dhr. [R.E.] opnieuw een huwelijksaangifte deden op 07.04.2022, staat een terugkeer naar Guatemala niet in de weg. Hierdoor wordt aan betrokkene de mogelijkheid niet ontnomen om de hele procedure inzake huwelijk te doorlopen. Betrokkene heeft de mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging te vragen indien zij daar indien zij alsnog voor in aanmerking zou komen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 april 2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij/zij zijn/haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich bij haar aankomst in België in april 2019 niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen van 18.05.2021 dat haar betekend werd op 30.07.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 april 2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij/zij zijn/haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen van 18.05.2021 dat haar betekend werd op 30.07.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland en verwijst enkel naar het feit dat er veel criminaliteit is in Guatemala.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Guatemala een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, van artikel 1, (§ 1,) 11°, van de Vreemdelingenwet, van de (artikelen 2 en 3 van de) wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, in het bijzonder de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Zij vertrekt de volgende toelichting bij het middel:

“a) *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur*

Dit houdt een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met de persoonlijke situatie van betrokkene.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit ml zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming.

De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

[...]

Gedaagde stelde in de beslissing dat de weigering van voltrekking van huwelijk een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven vormt, zo concludeert gedaagde dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, omdat er geen sprake is van een gezinsleven.

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Verzoekster werd aangetroffen in de woning van haar partner, alwaar zij duurzaam samenleven. Ondanks de eerdere weigering van het voltrekken van het huwelijk door de Stad Antwerpen, had verweerder onderzoek moeten doen in het dossier en zou men zo tot de conclusie zijn gekomen dat verzoekster en de heer [R.E.] wel degelijk een relatie hebben.

Hieruit volgt dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming.

De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Bovendien werd op 07.04.2022 een nieuwe huwelijksaangifte gedaan. Hiermee toont verzoekster aan dat er wel degelijk sprake is van een duurzame relatie. Verzoekster en de heer [R.E.S.] wensen nog steeds te huwen, gelet op hun duurzame relatie.

Er is wel degelijk sprake van een gezinsleven. Verzoekster terugleiden naar haar land van herkomst, maakt dan ook een schending uit van artikel 8 EVRM.

Gedaagde merkt verder op dat de heer [R.E.S.] kan afreizen naar Guatemala waar het koppel hun relatie dan kan verderzetten. De heer [R.E.S.] heeft een minderjarig kind in België en kan niet zomaar het land verlaten. Hij heeft bovendien een tewerkstelling in België en heeft hier verplichtingen.

Dat aldus ook hierom de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

In dit dossier is er eveneens sprake van een grove onzorgvuldigheid.

Gedaagde stelde in de beslissing dat de weigering van voltrekking van huwelijk een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven vormt, zo concludeert gedaagde dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, omdat er geen sprake is van een gezinsleven.

Nochtans werd op 07.04.2022 een nieuwe huwelijksaangifte gedaan. Hiermee toont verzoekster aan dat er wel degelijk sprake is van een duurzame relatie. Verzoekster en de heer [R.E.S.] wensen nog steeds te huwen, gelet op hun duurzame relatie.

Gedaagde gaat hiermee bovendien totaal voorbij aan het feit dat verzoekster werd aangetroffen in de woning van de heer [R.E.], waar zij een relatie mee heeft en mee samenwoont. Ze werd daar aangetroffen in haar nachtkledij aan de ontbijttafel. Dit gegeven wijst er wel degelijk op dat verzoekster samenleeft met de heer [R.E.S.] en dat zij een duurzame relatie hebben.

Er is wel degelijk sprake van een gezinsleven. Verzoekster terugleiden naar haar land van herkomst, maakt dan ook een schending uit van artikel 8 EVRM.

Gedaagde merkt verder op dat de heer [R.E.S.] kan afreizen naar Guatemala waar het koppel hun relatie dan kan verderzetten. De heer [R.E.S.] heeft een minderjarig kind in België en kan niet zomaar het land verlaten. Hij heeft bovendien een tewerkstelling in België en heeft hier verplichtingen.

Zoals reeds gesteld, mag een bevel om het grondgebied te verlaten niet lukraak worden genomen. Het betreft een ingrijpende maatregel die slechts in individuele gevallen mag worden genomen.

De beslissing is dan ook uiterst onzorgvuldig genomen.

Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en dit is absoluut onaanvaardbaar.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoekster werd gehoord op 10.05.2022. De werkelijke inhoud van dit verhoor kan bij het opstellen van dit verzoek niet worden geverifieerd. Er wordt thans voorbehoud gemaakt om ter zitting eventuele nuttige elementen hieromtrent toe te lichten na nazicht van het administratief dossier.

Verzoekster werd gehoord voorafgaand aan de beslissing. Verzoekster spreekt echter geen Nederlands. Zij kan zich dan ook onmogelijk behoorlijk uitdrukken in de Nederlandse taal en/of de vragen begrijpen.

Dat dit een grove schending uitmaakt!

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoekster ernstig worden aangetast aangezien zij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RW 202254). Deze reactie houdt tevens in dat zij op een adequate manier haar standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft verzoekster gehoord zonder aanwezigheid van een tolk. Verzoekster is de Nederlandse taal absoluut niet machtig en kan zich onmogelijk uitdrukken in de Nederlandse taal. Bovendien kan zij ónmogelijk de vraagstelling correct begrijpen, waardoor zij absoluut niet degelijk kon worden gehoord. Verzoekster kon onmogelijk uiteenzetten waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing.

b) Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden - 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een bevel om het grondgebied

te verlaten een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Verzoekster verblijft sinds 2019 in België. Zij verliet haar land van herkomst om zich te vestigen bij haar partner, de heer [S.R.E.]. Zij leerden elkaar kennen in Guatemala, toen de heer [R.E.] zijn grootmoeder bezocht in Guatemala. Zij starten een relatie en verzoekster reisde af naar België om samen te kunnen leven met haar partner. Zij hebben reeds geruime tijd een relatie samen, desalniettemin wordt er aan de oprechtheid van hun relatie nog steeds getwijfeld. Verzoekster benadrukt dat zij en haar partner wel degelijk een oprechte en duurzame relatie hebben. Zij wensen samen hun toekomst op te bouwen.

Men motiveert dat de heer [R.E.] kan afreizen naar Guatemala en dat zij aldaar hun relatie kunnen verderzetten, doch men gaat hierbij totaal voorbij aan het feit dat de heer [R.E.] minderjarige kinderen heeft en dat deze in België wonen. Hij kan dan ook niet zomaar België verlaten om zich elders te vestigen. Tevens zou hij zijn tewerkstelling moeten stopzetten.

Daarnaast motiveert men dat verzoekster nog steeds een aanvraag tot gezinshereniging kan in dienen. Verweerder gaat hier totaal voorbij aan het feit dat dit een uiterst omslachtige procedure is, die zeer lang duurt.

Verweerder verliest uit het oog dat het gescheiden leven een serieuze impact heeft op de relatie van verzoekster en de heer [R.E.].

Dat het wel degelijk een schending van art. 8 EVRM is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering schendt ontegensprekelijk artikel 8 EVRM! De beslissing dient dan ook te worden geschorst.

c) Schending van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden - 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

In casu is er sprake van een schending van art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging. Verzoekster werd gehoord door verweerder. Zij werd echter niet bijgestaan door een tolk Spaans. Verzoekster is de Nederlandse taal onvoldoende machtig. Zij kan onmogelijk de vragen begrepen hebben die haar werden gesteld. Zij kan zich onmogelijk uitdrukken in het Nederlands.

Haar rechten van verdediging werden aldus zeer ernstig geschonden doordat zij niet in aanwezigheid van een tolk werd gehoord.

Daarnaast deden verzoekster en de heer [R.E.] een huwelijksaangifte op 07.04.2022. Hun huwelijksaangifte zal opnieuw worden onderzocht. Zij zullen opnieuw worden gehoord over hun intenties. Het is dan ook van belang dat verzoekster op deze verhoren kan aanwezig zijn.

Wanneer hun huwelijk wederom wordt geweigerd, zullen verzoekster en haar partner beroep aantekenen tegen deze weigering, waarna hun beroep zal worden onderzocht door de bevoegde familierechtbank. Het is uiterst van belang om op deze zitting aanwezig te zijn in persoon. De Voorzitter van de Familierechtbank te Antwerpen hecht zeer veel belang aan de persoonlijke aanwezigheid van de verzoekers teneinde hen degelijk te kunnen bevragen over hun intenties. Het spreekt dan ook voor zich dat verzoekster terugleiden naar Guatemala een ernstige schending uitmaakt van artikel 6 van het EVRM.

d) Schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden - 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

Indien verzoekster terug naar haar land van herkomst dient te keren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoekster zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Zij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die haar daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

De mensenrechtelijke situatie in Guatemala is uiterst ernstig te noemen.

Er is sprake van wijdverbreid en diepgeworteld gender gerelateerd en seksueel geweld tegen vrouwen en meisjes. Verschillende vrouwen werden al het slachtoffer van seksueel geweld. Bovendien werd recent

ook een wet ingevoerd, waarin abortus in alle omstandigheden strafbaar wordt gesteld, wat een serieuze impact heeft op de slachtoffers van seksueel geweld, die ongewenst zwanger worden door hun dader. Er is sprake van geweld en afpersing door machtige criminele organisaties en bendegerelateerd geweld. Dit betreft een belangrijke factor die mensen ertoe aanzet het land te verlaten.

Er dient dus ernstig onderzoek te worden gedaan naar de mogelijkheid om terug te keren naar een land waar verzoekster zal terechtkomen in levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situaties.

De Raad van State heeft zich reeds uitgesproken over het onderzoek aangaande de situatie in het herkomstland (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen.

Verweerder heeft verzoekster onvoldoende gehoord over haar vrees tot schending van artikel 3 van het EVRM indien zij gedwongen zou dienen terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekster werd niet gehoord in aanwezigheid van een tolk. Zij kan zich onmogelijk verstaanbaar maken in de Nederlandse taal noch zal zij de vragen goed hebben begrepen.

Verzoekster begrijpt niet dat verwerende partij op een bijzondere lichtzinnige wijze omgaat met het administratief dossier. Men kan niet zomaar beslissingen nemen die een verwijdering van het grondgebied inhouden. Dergelijke beslissingen zijn verregaand en hebben een serieuze impact op iemands leven. Aldus dient men met omzichtigheid een beslissing te nemen en dient men daarenboven een gedegen onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst vooraleer men de persoon terugstuurt.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoekster dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoekster naar Guatemala en het risico dat zij daarbij zal lopen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! De veiligheid van verzoekster moet worden gegarandeerd, in casu is dit niet gebeurd, integendeel zelfs! De bestreden beslissing schendt integraal artikel 3 EVRM en dient daarom te worden vernietigd.

e) Schending van artikel 1.11° Vreemdelingenwet - risico op onderduiken

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

Verzoekster verblijft sedert 2019 op het Belgisch grondgebied en heeft niets of niemand meer in haar land van herkomst.

Verzoekster heeft een relatie met de heer [R.E.]. Zij wensen in het huwelijk te treden en samen een toekomst op te bouwen. Zij deden een nieuwe huwelijksaangifte op 07.04.2022. Verzoekster werd bovendien aangetroffen in de woning van de heer [R.E.], waar zij met deze laatste samenleeft.

Verzoekster heeft er dan ook alle belang bij om de procedure af te wachten m.b.t. haar huwelijksaangifte en de mogelijkheden die zij nadien heeft om verblijf te bemachtigen in België. Er is absoluut geen enkele reden waarom verzoekster zou trachten onder te duiken. Verzoekster wenst niet onder te duiken noch te vertrekken. Zij wenst enkel en alleen haar toekomst verder te zetten met de heer [R.E.].

Er werd met het geheel van deze elementen geen rekening gehouden! Verzoekster vormt geen actueel gevaar voor de openbare orde en het tegendeel wordt door verwerende partij absoluut niet afdoende aangetoond!"

3.3.3. De motieven in rechte en in feite van de bestreden akte, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip van de beslissing om niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en de beslissing tot terugleiding naar de grens, kunnen op eenvoudige wijze in die akte worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De bestreden akte werd op geïndividualiseerde wijze gemotiveerd, waarbij ook rekening werd gehouden met de elementen, vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster geeft er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden akte ten grondslag liggen en gaat over tot een inhoudelijke kritiek hierop. *Prima facie* blijkt een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, niet.

3.3.4. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden akte ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

Verweerder stelt vast dat verzoekster, die is vrijgesteld van de visumplicht voor een kort verblijf, verklaart sinds 31 maart 2019 op het Schengengrondgebied te verblijven en dat zij bijgevolg ruimschoots het toegestane verblijf van maximum 90 dagen per periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, heeft overschreden. Verzoekster betwist dit niet. Zij geeft niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet waarin verweerder in beginsel verplicht is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”). Evenwel geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet zouden verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek in verband met de door verzoekster ingeroepen artikelen van het EVRM dringt zich dan ook op.

3.3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van

bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

In de beslissing tot terugleiding merkt verweerder op dat verzoekster geen concrete reden opgaf waarom ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en zij enkel verwees naar het feit dat er veel criminaliteit is in Guatemala. Hiermee wordt volgens verweerder niet het bewijs geleverd van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in Guatemala een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verweerder stelt nog vast dat verzoekster verklaarde dat zij geen medische problemen heeft. Een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer van verzoekster naar Guatemala is volgens verweerder dan ook niet aan de orde.

Verzoekster voert aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst wel degelijk dreigt te worden blootgesteld aan een behandeling die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Zij stelt geen familie of vrienden te hebben in het land van herkomst die haar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk. Daarnaast wijst zij op een zeer ernstige mensenrechtensituatie in dit land, met wijdverbreid en diepgeworteld gender gerelateerd en seksueel geweld tegen vrouwen en meisjes, geweld en afpersing door machtige criminele organisaties en bende gerelateerd geweld. De veiligheidssituatie in het land van herkomst werd volgens verzoekster niet zorgvuldig onderzocht bij de afgifte van de bestreden verwijderingsbeslissing.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoekster een vrouw is van 32 jaar die sinds 31 maart 2019 in België verblijft. Dit maakt dat zij gedurende bijna 30 jaar heeft verbleven in het land van herkomst en dat zij er is geboren en getogen. Minstens geeft zij niet aan dat dit niet het geval is. In deze situatie kan verzoekster niet overtuigen met een zeer algemene en op geen enkele wijze onderbouwde bewering dat zij niemand meer zou hebben in het land van herkomst die haar, zelfs niet tijdelijk, kan opvangen bij een terugkeer naar dit land. Uit het formulier hoorrecht van 10 mei 2022 blijkt ook dat verzoekster net verklaarde dat zowel haar ouders als haar broer nog verblijven in het land van herkomst. Nergens duidt verzoekster concreet dat zij, indien nodig, niet langer een beroep kan doen op deze familieleden. In dit verband moet verder ook worden opgemerkt dat verzoekster, gelet op haar leeftijd en het gegeven dat zij het overgrote deel van haar leven heeft gewoond in haar land van herkomst, in beginsel kan worden geacht een voldoende zelfstandigheid te hebben om op eigen kracht haar leven opnieuw op te pikken in het land van herkomst. Minstens toont zij niet concreet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld. Er kan niet worden vastgesteld dat in dit verband enig concreet gegeven onterecht niet in rekening is gebracht.

Verzoekster geeft verder aan dat de veiligheidssituatie in Guatemala problematisch zou zijn voor haar, onder meer als vrouw. Zij beperkt zich op dit punt evenwel tot een wel zeer algemene schets van de veiligheidssituatie in haar land van herkomst die zij op geen enkele wijze betreft op haar persoonlijke situatie. Verzoekster maakt er ook op geen enkele wijze melding van dat zij in haar land van herkomst eerder al het slachtoffer was van gender gerelateerd of seksueel geweld, of van enige andere vorm van geweld of afpersing, en evenmin dat zij daarbij niet op enige hulp kon rekenen vanwege haar autoriteiten. Dit kan niet volstaan als begin van bewijs van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, zodat ook op dit punt niet kan blijken dat het bestuur inzake dit verdragsartikel geen voldoende zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

Een ernstige grief, ontleend aan artikel 3 van het EVRM, kan niet worden vastgesteld.

3.3.7. In zoverre verzoekster zich beroept op een schending van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad er verder op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, *Maaouia/Frankrijk*; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y.

HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. In zoverre verzoekster in dit verband nog wijst op het gegeven dat zij en haar partner een nieuwe huwelijksaangifte hebben ingediend, merkt de Raad nog op dat niet blijkt dat verzoeksters aanwezigheid op het Belgische grondgebied noodzakelijk is opdat zij haar standpunt ter zake op nuttige wijze naar voor kan brengen. Een eventuele procedure voor de familierechtbank tegen een mogelijk nieuwe weigering van huwelijksvoltrekking is actueel verder een hypothetisch gegeven. Er blijkt zo ook niet dat verzoekster in beroep ging bij de familierechtbank tegen de eerdere beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van huwelijksvoltrekking. Louter ten overvloede wordt nog opgemerkt dat niet blijkt dat verzoeksters persoonlijke verschijning in deze eventuele procedure voor de familierechtbank overeenkomstig de wet is vereist en dat zij zich in het kader van deze procedure niet nuttig zou kunnen laten vertegenwoordigen door haar advocaat en haar partner.

3.3.8. Het door verzoekster nog geschonden geachte artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster stelt een gezinsleven te hebben met een Guatemaleekse man met verblijfsrecht in België met wie zij wenst te huwen. Er is volgens haar wel degelijk sprake van een oprechte en duurzame relatie en van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een *de facto* relatie.

Zoals dit blijkt uit de motivering van de bestreden akte, weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 15 september 2021 de voltrekking van het huwelijk tussen verzoekster en haar Guatemaleekse partner, dit omdat dit huwelijk niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar louter op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder stelt in de bestreden akte in alle redelijkheid vast dat deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waartegen verzoekster blijkbaar niet in beroep ging, een *contra*-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het enkele gegeven dat verzoekster nog steeds inwoont bij haar partner en zij door de politiediensten ook bij haar partner thuis kon worden aangetroffen, of nog het enkele gegeven dat zij en haar partner recent een nieuwe huwelijksaangifte hebben gedaan, is niet van aard dat hiermee alsnog het bewijs van een duurzame en oprechte partnerrelatie, en dus van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt geleverd. Verweerder betwist ook niet zozeer dat verzoekster en haar partner momenteel samenwonen en een relatie hebben, maar wel dat dit een oprechte en duurzame relatie is en dit rekening houdend met de eerdere vaststellingen die werden gedaan ter zake door het parket en de ambtenaar van de burgerlijke stand. Met het louter wijzen op de voormelde elementen maakt verzoekster niet aannemelijk dat hierover thans anders had moeten worden geoordeeld. Verzoekster kan niet overtuigen dat wel degelijk sprake zou zijn van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat verweerder evenzeer heeft gemotiveerd voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou moeten worden aangenomen. Ook in dit geval stelt hij dat een (gedwongen) verwijderingsmaatregel nog geen disproportionele inbreuk uitmaakt op het recht op gezins- of familieleven. Verweerder stelt namelijk vast dat niet wordt aangetoond dat verzoekster enkel in België een gezinsleven kan leiden en dat het niet mogelijk is dat het gezinsleven wordt ontwikkeld in haar land van herkomst, dat eveneens het land van herkomst en nationaliteit is van haar partner. Hij benadrukt in dit verband ook dat verzoekster en haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoeksters verblijfsrechtelijke situatie. Hij wijst er nog op dat indien verzoekster en

haar partner alsnog toestemming krijgen om in België in het huwelijk te treden, verzoekster alsnog een aanvraag gezinshereniging kan indienen en eventueel kan terugkeren naar België.

Uit de voorliggende gegevens blijkt inderdaad dat verzoekster op geen enkel ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. In deze omstandigheden moeten zij en haar partner zich er vanaf het begin van bewust zijn geweest dat het voorgehouden gezinsleven in België, omwille van verzoeksters preciaire verblijfssituatie, eveneens een precair karakter kende. Het EHRM heeft reeds duidelijk geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (*Mitchell v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en *Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Artikel 8 van het EVRM kan geenszins zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43).

Verzoekster blijft in gebreke de bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen die in haar situatie zijn vereist om alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen vaststellen. Verzoekster wijst er weliswaar op dat haar partner minderjarige kinderen heeft die in België wonen en dat hij hier werkt. In dit verband moet evenwel worden vastgesteld dat niet blijkt dat deze kinderen bij hun vader inwonen en uit advies van het parket inzake de huwelijksafsluiting verder blijkt dat het onduidelijk is of de partner zijn kinderen regelmatig ziet. Volgens zijn ex-vrouw zouden de kinderen hun vader reeds jaren niet meer zien. Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen dat er nog een regelmatig contact is tussen haar partner en diens kinderen uit een eerdere relatie. Zelfs voor zover er nog contacten zijn, blijkt niet dat deze niet op evenwaardige wijze kunnen worden verdergezet indien de partner met verzoekster zou terugkeren naar Guatemala, door regelmatige bezoeken en door de communicatiemiddelen. Verzoekster brengt verder ook geen concreet bewijs naar voor dat haar partner werkt in België en al zeker niet dat hij niet evenzeer nog kan werken en in een inkomen kan voorzien in zijn land van herkomst. Daarenboven moet worden benadrukt dat de bestreden maatregel niet noodzakelijk betekent dat verzoekster in de toekomst niet langer in België kan verblijven. Verweerder wees er zo ook op dat indien verzoekster alsnog toestemming krijgt om te huwen zij de procedure gezinshereniging kan opstarten en zo alsnog een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan verkrijgen indien zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Het inreisverbod voor drie jaar hoeft hiervoor niet noodzakelijk een belemmering te vormen. Zij kan vanuit haar land van herkomst steeds de opheffing hiervan vragen omwille van een bestaand gezinsleven. Het gegeven dat een en ander enige tijd in beslag kan nemen, volstaat niet om het disproportioneel karakter van de maatregel aan te tonen. In afwachting kan verzoekster de banden met haar partner in België ook steeds onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van haar partner aan haar in het land van herkomst. Zij toont niet aan dat zulks niet mogelijk zou zijn.

Zelfs voor zover zou komen vast te staan dat wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, kan dus geenszins worden vastgesteld dat de thans bestreden akte disproportioneel ingrijpt op het voorgehouden gezinsleven.

Verzoekster toont verder niet concreet aan dat zij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. Nu haar verblijf in België steeds precair was, blijkt ook geenszins dat zij enige rechtmatige verwachting kon hebben dat zij hier een privéleven kon opbouwen.

Een ernstig middel, ontleend aan artikel 8 van het EVRM, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.9. De door verzoekster aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur worden verder nog onderzocht in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan wordt beslist om verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Meer concreet maakt verweerder toepassing van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet en steunt hij zijn beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op een vastgesteld risico op onderduiken.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stellen als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt:

“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat *“[h]et in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken [...] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*. Vervolgens worden verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, nr. 54-2548/001, p. 18*).

Verweerder heeft, wat verzoekster betreft, het risico op onderduiken vastgesteld aan de hand van de door de wetgever vooropgestelde objectieve criteria in artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een risico op onderduiken vastgesteld op basis van de in punten 1°, 3° en 4° van voormelde wetsbepaling opgenomen criteria dat de betrokkene na illegale binnenkomst of tijdens illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming indiende binnen de door de wet voorziene termijn, dat de betrokkene niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden en dat de betrokkene duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. In dit verband licht verweerder allereerst toe dat verzoekster verklaart sinds 1 april 2019 in België te verblijven, maar niet blijkt dat zij reeds heeft getracht haar verblijf in regel te stellen. Verder duidt hij dat verzoekster zich bij haar komst naar België niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door de wet voorziene termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel verblijft. Ten slotte stelt hij vast dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2021, dat haar werd betekend op 30 juli 2021, en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Aldus heeft verweerder op duidelijke, pertinente wijze gemotiveerd waarom verzoekster niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek krijgt. Verweerder heeft zowel de gehanteerde objectieve criteria vermeld, als geduid waarom in het specifieke geval van verzoekster op basis van deze criteria een risico op onderduiken kan worden vastgesteld dat rechtvaardigt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Verzoekster betoogt allereerst dat zij sinds 2019 in België verblijft en niets of niemand meer heeft in haar land van herkomst. Niet enkel is dit betoog niet echt in overeenstemming met haar verklaring tijdens het horen op 10 mei 2022 dat haar ouders en broer nog in het land van herkomst verblijven, het is ook in geen geval van aard het vastgestelde risico op onderduiken te kunnen weerleggen.

Verzoekster wijst vervolgens op haar relatie en samenwoning met een Guatemalteekse man en op hun recente, tweede huwelijksaangifte. Zij stelt deze procedure in België te willen afwachten en noch te willen

vertrekken, noch te willen onderduiken. Verzoekster weerlegt hiermee geenszins dat de gehanteerde criteria die volgens de wetgever richtinggevend zijn om het risico op onderduiken te bepalen in haar situatie toepassing kunnen vinden en toont niet aan dat bij de toepassing van deze criteria werd uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk werd gehandeld. De vaststellingen blijven overeind dat verzoekster naliel op enig ogenblik te trachten haar verblijf in regel te stellen, dat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden en dat zij duidelijk heeft gemaakt zich niet aan een verwijderingsmaatregel te willen houden. Deze laatste vaststelling vindt bovendien nogmaals nadrukkelijk bevestiging in verzoeksters huidige betoog dat zij niet wenst te vertrekken. Nu verweerder verder reeds vaststelde dat het bestaan van een voldoende hechte en duurzame relatie, die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, niet of onvoldoende blijkt, vaststelling die niet onderuit wordt gehaald door verzoekster, kan ook niet worden ingezien waarom dit gezinsleven nog specifiek diende te worden betrokken in de motivering inzake het risico op onderduiken. In de voorliggende omstandigheden kan verzoekster op het eerste zicht niet overtuigen dat de ingeroepen relatie met haar Belgische partner alsnog een duidelijke tegenindicatie vormt van het risico op onderduiken.

Met haar uiteenzetting weerlegt verzoekster *prima facie* het vastgestelde risico op onderduiken niet en toont zij niet aan dat dit risico niet is vastgesteld op basis van een voldoende zorgvuldige en kennelijk redelijke beoordeling. Een schending van artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

3.3.10. In het licht van de voorgaande bespreking van het middel blijkt *prima facie* niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden akte is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens, dat hij bepaalde feitelijke gegevens ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. In deze omstandigheden wordt een ernstig middel, ontleend aan de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel, niet aangetoond.

3.3.11. Wat de ingeroepen miskenning van het hoorrecht betreft, wijst de Raad er ten slotte op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 mei 2022 werd gehoord. Blijkens het formulier hoorrecht heeft zij zich hierbij kunnen uitdrukken in zowel het Nederlands als het Spaans. Met de door haar afgelegde verklaringen werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster geeft weliswaar aan dat zij het Nederlands helemaal niet machtig is, maar zij heeft blijkens het administratief dossier haar verklaringen ook minstens deels in het Spaans kunnen afleggen en zij geeft niet aan dat haar verklaringen verkeerd zouden zijn weergegeven. Zij heeft telkens kunnen antwoorden op de haar gestelde vragen. Er blijkt dus niet dat het gegeven dat er geen tolk Spaans aanwezig was haar heeft verhinderd om verklaringen af te leggen of om haar standpunt toe te lichten.

Daarenboven wordt in dit verband ook opgemerkt dat verzoekster op het eerste zicht evenmin aannemelijk maakt dat zij nog bijkomende verklaringen had kunnen afleggen die alsnog tot een andere uitkomst van het beslissingsproces hadden kunnen leiden. Hiervoor volstaat een verwijzing naar de voorgaande bespreking.

Een schending van het hoorrecht kan op het eerste zicht evenmin worden vastgesteld.

3.3.12. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.13. Nu geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. CORNELIS